

KLAWA (2) *sb f*

Oba a jasne.

sg N kława (1). ◇ A klawę (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Drąg żelazny, maczuga [clava, baculus habens massam ferri in fine – buława, kilof vel klamra BartBydg; clava – buława, maczuga, kiczka albo piłatyk i kijec Mącz 56a; – palica, buława Calep; maczuga, wekiera, pałka – clava Cn] (2) : potym we zbroi będąc thák czynili/ trzymáiąc w ręku miecz álbo kławę żelázná (marg) Kława álbo Kiloff. (-) BielSpr 5.

MM